

Hồi 72

Biến hóa hoành sinh

Nếu là bất cứ người nào khác chặn đường, Yến Phi sẽ xuất thủ, ít nhất cũng đánh bật đối phương sang một bên, lấy đường đuổi theo Nhậm Thanh Thị.

Chỉ tiếc trước mặt lại là người tuyệt đối không thể đụng đến, vì rằng đó là lãnh tụ tinh thần của Dạ Oa Tử, Biên Hoang danh sĩ Trác Cuồng Sinh.

Người này tuổi chưa quá bốn mươi, gầy như một cây sào trúc, thân hình quá cao khiến cho những đặc điểm khác không lộ ra, duy chỉ có cái cằm dài vêu vao khiến hắn có vẻ rất hoạt kê, tuy nhiên toàn bộ cảm giác vẫn là phong độ danh sĩ.

Trác Cuồng Sinh vươn cánh tay dài ngoằng đặt lên vai Yến Phi, cười hì hì nói: "Yến Phi của chúng ta lại trở lại rồi! Chỉ cần mỗi lần đi qua Đệ Nhất Lâu thấy Yến Phi có mặt ở đó, ngồi uống Tuyết Giản Hương, Biên Hoang Tập vẫn được xem là chốn an toàn. Ha! Sao lại gặp lão huynh người ở chỗ này vậy?".

Ánh mắt sắc bén của Yến Phi không bỏ sót bất kỳ biểu hiện nào của đối phương, hy vọng có thể phát hiện sơ hở gì đấy, nhằm phán đoán thật ra hắn là cố ý trợ giúp Nhậm Thanh Thị đào tẩu, hay là thực sự do tẩu xảo mà vô ý phá hoại hảo sự của chàng.

Trác Cuồng Sinh chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: "Vì sao nhìn ta chằm chằm như thế? Vẫn còn ầm ứ là thân pháp ta nhanh hơn, có thể chớp được người như thế sao?".

Yến Phi ngậm thở một hơi, Trác Cuồng Sinh nếu trong lòng không có điều quý quái, thì cũng là định giở trò gian xảo gì đây. Nhưng hiện tại chàng lại không tìm được điểm nào sơ hở, bèn bực bội nói: "Ta không rảnh chuyện phiếm với người".

Trác Cuồng Sinh bá vai Yến Phi, kéo chàng về phía lầu chuông, gượng cười nói: "Kiên nhẫn một chút được không? Ta có chuyện trọng yếu cần nói với người, ta vừa triệu tập hội nghị lầu chuông, có tám người thì bảy người giơ tay tán thành trùng kiến Đệ Nhất Lâu, còn một người không có ý kiến, Yến Phi người lại có thể tiếp tục uống Tuyết Giản Hương rồi".

Yến Phi ngơ ngác: "Không chịu tán thành hay phản đối đó phải chăng là Chúc lão đại?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Không y thì còn ai? Nói ra sợ người không tin, Mộ Dung Chiến là người đầu tiên giơ tay tán thành, những người còn lại thì đều muốn giảm uy

phong Chúc lão đại, vì vậy nếu Chúc lão đại dám cùng người đối địch lập tức sẽ trở thành công địch của Biên Hoang Tập”.

Yến Phi rất ngạc nhiên nói: "Lại có chuyện này sao?".

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Đương nhiên là có chuyện này, nhân vì Mộ Dung Chiến vừa báỉ phỏng Kỷ Thiên Thiên, đó gọi là anh hùng nan quá mỹ nhân quan, huống chi đây lại là Kỷ Thiên Thiên điểm tuyệt Tàn Hoài. Bọn ta cũng đồng thời nhất trí quyết định mời Thiên Thiên tiểu thư đêm mai tới lầu chuông biểu diễn nghệ thuật ca hát, người ở đây chờ một chút, ta lập tức đi chuẩn bị một phong thư nhờ người mang về để Thiên Thiên tiểu thư quá mục. Minh bạch chưa? Chuyện người với Chúc lão đại, ta đã tận lực, hiện giờ đến lượt người vì ta làm cho xong chuyện này, chờ để hương thân phụ lão, huynh đệ thúc bá Biên Hoang Tập thất vọng”.

Nói xong liền đi lên lầu.

Yến Phi ngược nhìn cái chuông đồng lớn treo cao mười trượng, dưới ánh đèn chiếu tới lấp lánh ánh vàng, tựa như đã chìm vào bầu trời đêm, hóa thành tiên vật, không còn thuộc về nhân thế.

Tất cả đều là cảm giác mộng ảo, Mộ Dung Chiến sao lại vì Kỷ Thiên Thiên mà chấp nhận chàng, thật là khó tin.

Cũng có khả năng hẳn thấy Chúc lão đại không được lòng người, lại sợ Đại Giang bang thông qua bang chủ Hán bang khống chế Biên Hoang Tập, vì vậy mới bỏ qua cừu hận, lưu mình lại để chế hành Chúc lão đại.

Những người còn lại trừ Hạ Hưu Đình, chỉ sợ không mấy người có hảo cảm với Yến Phi. Chỉ là vì hiểu rõ trong tình cảnh hiện nay, chàng rất có giá trị để lợi dụng.

"Nói người tới bên kia chờ ta, vì sao lại ở đây ngơ ngẩn ngấm quả chuông đồng thế?".

Yến Phi gượng cười nói với Cao Ngạn đã đến bên cạnh: "Ta đang chờ lão diên Trác Cuồng Sinh”.

Cao Ngạn lộ thần sắc tha thứ và đồng tình, hạ thấp giọng nói: "Ta có hai tin quan trọng, cả hai đều tuyệt vời”.

Yến Phi trông thấy hẳn, nhớ đến chuyện đèn kéo quân chắc đã thành định cục, âu sâu nói: "Nói đi cho rồi!”.

Cao Ngạn cười: "Không việc gì mà phải làm bộ thê thảm như người bị hại thế! Người không ngưỡng mộ tấm lòng lão tử nhân ái sao? Có Thiên Thiên ở một bên, có làm gì cũng thấy phấn khởi”.

Yến Phi bực dọc: "Nói mau đi".

Lầu chuông là nơi vắng vẻ nhất trong khu chợ đêm, vì trong khuôn viên ba trượng, không cho bày hàng, vì vậy cũng là nơi tốt nhất để ước hẹn.

Cao Ngạn nói: "Thì ra số gỗ của Bằng Nghĩa bị Chúc lão đại giấu trên một chiếc thuyền, hiện tại đang xếp lên bến, coi tình hình y sẽ thực hành lời hứa với Thiên Thiên, nếu không sẽ không cần vẽ vờ làm gì".

Ngừng một chút lại nói: "Lại còn cho người bắn tin là Chúc lão đại vì thể diện của Thiên Thiên mới nói tay cho bọn ta, chứ không phải vì sợ Yến Phi người".

Yến Phi không hiểu nói: "Thật không hiểu được, vì sao Chúc lão đại lại đầu voi đuôi chuột như vậy?".

Cao Ngạn nói: "Theo ta y bị người dọa khiếp mà trở nên ngoan ngoãn, kẻ ngốc cũng biết hiện Chúc lão đại đã thành cái đích mà mọi mũi tên đều nhằm vào, nếu quyết liệt với chúng ta, rồi lại bị bôi tro trát trấu vào mặt, Chúc lão đại làm sao còn có thể lộ diện ở Biên Hoang Tập nữa chứ?".

Yến Phi im lặng trầm ngâm, lát sau mới hỏi: "Tin tức kia là sao?".

Cao Ngạn nói: "Nghe nói Mộ Dung Thùy cũng đã nổi cảm hứng với Biên Hoang Tập, hiện tại hắn đã vững chân ở phương Bắc, nên muốn đến đây chia một chén canh. Vì lực lượng của hắn ở Bắc phương hùng hậu nhất, nên không thể coi thường được".

Yến Phi càng thấy đau đầu, Mộ Dung Thùy lão mưu thâm toán, đích xác không dễ đối phó. Đồng thời lại nghĩ đến Thác Bạt Khuê đưa Hạ Hầu Đình ra mặt chủ trì Phi Mã hội ở Biên Hoang Tập, thực là một biện pháp cao minh, nhân vì Hạ Hầu Đình thuộc về chi bên của Tiên Ti tộc, Thác Bạt Khuê có thể dễ dàng một công đôi việc, như vậy Hạ Hầu Đình có thể không cần khuất phục Mộ Dung Thùy mà y cũng không thể trách gì được.

Trác Cuồng Sinh đã quay trở lại, trông thấy Cao Ngạn cười ha ha nói: "Cao Ngạn người khi nào tới làm khách khanh ở Thuyết Thư quán của ta, nếu người kể chuyện Phi Thủy, nói một bài thù lao từ năm mươi tiền tăng lên bảy mươi tiền".

Tiếp đó lại quay sang Yến Phi, nói: "Nếu người Yến Phi chịu khai kim khẩu, mỗi lần có thể kiếm được một trăm tiền".

Yến Phi tiếp lấy thư mời của hắn, bực bội nói: "Bọn ta hiện tại đi phát đại tài, đừng có cản trở".

Rồi cùng Cao Ngạn nghênh ngang bỏ đi.

oOo

Bàng Nghĩa và Lưu Dụ ngồi trong khách trường của Kỳ Thiên Thiên, uống trà thơm do Tiểu Thi dâng lên. Khách trường được bài trí tương tự với Vũ Bình đài, tất cả đồ vật đều do Biên Hoang công tử dâng tặng.

Trong trường giăng kín bằng thảm da dê thượng hạng mang từ Tây Vực về, trên chiếc kỷ đặt trong góc, một lò hương tỏa ra làn khói thơm không biết là hương liệu gì, xung quanh xếp đầy gối mềm êm ái để ngồi, so với bên ngoài đầy ngói tan gạch vỡ, trong này quả thực là một thế giới khác.

Lưu Dụ nghi ngờ nói: "Đây toàn là đồ dùng mang từ khắp nơi đến, cho dù ở Biên Hoang Tập cố sưu tập cũng có thể được, nhưng không phải dễ. Vì vậy gã Biên Hoang công tử này chẳng những thần thông quảng đại, mà còn phải chuẩn bị ngay từ khi Thiên Thiên rời Kiến Khang, thật không hề đơn giản".

Bàng Nghĩa gượng cười: "Người càng nói càng khiến Thiên Thiên thêm hiếu kỳ về y".

Kỳ Thiên Thiên chúm chím cười: "Bình đến tướng ngăn mà! Bàng lão bản việc gì mà lo. Sao còn chưa mời các huynh đệ vào uống trà, cả ngày hôm nay mọi người vất vả rồi!".

Bàng Nghĩa cười nói: "Cửa cái của Thiên Thiên đều đang ở ngoài, đương nhiên phải có người canh".

Tiểu Thi ngồi bên Kỳ Thiên Thiên trong một trường lớn hình vuông so với những cái khác lớn hơn nhiều, bốn người cùng ngồi vẫn còn dư chỗ.

Kỳ Thiên Thiên tung tăng hơn hớn nói: "Ta và Tiểu Thi tắm gội thay áo xong sẽ cùng các vị đi chơi chợ đêm, mới nghĩ đến đã thấy tâm hồn lai láng".

Bàng Nghĩa vui vẻ nói: "Nước nóng đã chuẩn bị xong rồi, hy vọng chợ đêm không làm Thiên Thiên và Tiểu Thi thất vọng".

Kỳ Thiên Thiên quay nhìn Tiểu Thi, cười tươi nói: "Vui vẻ thì đi ra ngoài là đúng rồi. Tranh thủ có thời gian, nô gia muốn hiểu biết thêm Biên Hoang Tập một chút".

Lưu Dụ cười: "Trước khi ta đến Biên Hoang Tập lần đầu tiên, có bậc tiền bối nhiều kinh nghiệm nói với ta, nếu ở Biên Hoang Tập người đụng đầu với mười người, thì trong đó ít nhất có một kẻ sát nhân không góm tay, một kẻ trộm chó bắt gà, một kẻ thì bị

chính quyền nào đó truy nã, một kẻ nữa chuyên lừa bịp trên giang hồ, một kẻ khác là thám tử của bên nào đấy, còn lại đều là những kẻ đầu cơ trục lợi”.

Tiểu Thi a lên một tiếng, sợ hãi nói: "Chẳng lẽ không có lấy một người tốt sao?".

Kỷ Thiên Thiên cười khanh khách: "Lưu lão đại nói quá rồi, ít nhất có Bàng lão bản cùng với bảy huynh đệ đều là hảo nhân cả!".

Bàng Nghĩ than: "Hảo nhân chân chính đâu dám đến Biên Hoang Tập, ta thì là vì giết chết nhi tử ác bá của tham quan địa phương, không thể không trốn đến Biên Hoang. Thiên Thiên cứ đi hỏi đám Trịnh Hùng, nếu bọn họ chịu nói ra, mỗi người đều có một chuyện xưa không dễ thổ lộ với người ngoài".

Tiểu Thi lẩm bẩm trong miệng: "Vậy là nhiều kẻ ác ôn cùng tụ tập... ui!".

Lưu Dự nói: "Về mặt này không cần lo lắng, Biên Hoang Tập tuy không tuân vương pháp, nhưng lại có quy củ giang hồ, bất kỳ ai hành sự không theo quy củ giang hồ là sẽ trở thành công địch của Biên Hoang Tập, trăm người đánh một, ai mà chịu nổi. Vì vậy dù là kẻ giết người như ngóe, kẻ cường đồ thập ác bất xá, đến nơi này cũng phải trở thành hiền như cừu, an phận giữ mình hành sự theo quy củ của Biên Hoang Tập".

Kỷ Thiên Thiên hân hoan nói: "Biên Hoang Tập rốt cuộc thì có quy củ gì? chẳng lẽ không có người dương phụng âm vi¹ ngấm ngấm cây mạnh hành hung, nếu lại khéo che giấu có phải là không ổn không?".

Bàng Nghĩ nói: "Miếng võ đó ở địa phương khác thì được, còn ở Biên Hoang Tập mà giở ra là tự tìm đường chết, lấy Kiến Khang làm ví dụ, mình là Tư Mã hoàng triều, ám thì lại do các bang hội địa phương bần nhau, câu kết với quan lại, mới có tình hình dương phụng âm vi. Dân chúng dám giận không dám nói, bị ngược đãi bóc lột. Nhưng mà ở Biên Hoang Tập mình chính là các thế lực bang hội lớn bé, ám cũng chính là các đại tiểu hắc bang đang thao túng, bất luận là ai, chỉ cần đặt chân vào Biên Hoang Tập, đều phải tùy theo chủng tộc hay quan hệ dựa vào các bang hội, các bang hội để bảo vệ lợi ích của mình, cũng không thể để bất kỳ cá nhân nào làm loạn trật tự sẵn có, trong tình huống này, ai dám không tuân theo quy củ?".

Lưu Dự giải thích rõ hơn: "Biên Hoang Tập còn là địa phương có tiền mua tiên cũng được, nếu người có tài lực dồi dào, có thể thỉnh bất cứ người nào làm việc cho người, cứ chi đủ tiền là xong, muốn sát thủ có sát thủ, muốn thích khách có thích khách. Bất luận ai, đến Biên Hoang Tập cũng chỉ có mục đích duy nhất là phát tài lớn. Đường nhiên cũng có ngoại lệ, ta cũng là một ngoại lệ, nhưng chỉ là số rất ít".

¹ Bề ngoài làm bộ tuân theo, bên trong không chịu.

Trịnh Hùng từ ngoài trống kêu: "Có nước sôi rồi!".

Kỷ Thiên Thiên nhìn Tiểu Thi, thị cúi đầu nói: "Tối nay tỳ tử không cần rửa ráy".

Kỷ Thiên Thiên cười đẩy thị một cái: "Mau đi đi, có ngần này trảng đình che chỗ cho người, sẽ không có chuyện gì đâu, người còn phải thay nam trang nữa đấy".

Tiểu Thi không biết làm sao đành đứng lên đi ra.

Kỷ Thiên Thiên cười: "Tiểu Thi nhà ta có lá gan rất bé. Được rồi! Nếu ai ai cũng mong kiếm tiền, hòa khí sinh tài, vì sao còn thù hận đấu tranh, chẳng ngày nào không thể?".

Bàng Nghĩa nói: "Vấn đề là do ăn chia không đều, giống như tại Dạ Oa Tử, mở ra thanh lâu hay đồ trường, đều phải qua một lần các bang hội lớn nhỏ kịch liệt tranh chấp, sau đó là đến quyền quản hạt bốn đường phố lớn, kinh doanh ở ngoài phố đều phải nộp phí bảo kê. Chớ cho rằng bang chúng các bang vô tư trung thành với bang hội, kỳ thực là phải trả tiền mới được, bằng không thì ai chịu thay người liều mạng? Vì vậy ở Biên Hoang Tập không có tiền không được".

Lưu Dụ nói: "Chúc lão đại thu địa tô cả khu đông, theo đầu người mà thu, gọi là nhân đầu thuế, không giống cách làm trước đây, lại còn gia tăng phần đóng góp, vì vậy làm cho dân chúng phẫn nộ. Một khi sự cân bằng giữa các thế lực bị phá vỡ, Biên Hoang Tập sẽ bị cuốn vào một trận mưa máu gió tanh, không ai có thể đứng ngoài, dù là Dạ Oa Tử cũng vĩnh viễn không có ngày nào yên ổn, chỉ có giữ được cục diện cân bằng, Biên Hoang Tập mới có thể khôi phục lại bình thường, giống như không từng phát sinh chuyện gì, bất quá có thể khẳng định có một số người sẽ bị loại khỏi cuộc chơi".

Kỷ Thiên Thiên chép miệng: "Thật là kích thích!".

Tiểu Thi ở bên ngoài nói: "Tiểu thư! Đến lượt tỳ".

Ba người nhìn nhau, sao nhanh thế?

oOo

Hoàng Kim Oa nằm ở góc tây bắc Dạ Oa Tử, là một trong hai đại đồ trường chính của Hán bang. Vì chính quyền nam bắc đều cấm đánh bạc, nên các con bạc đổ cả về Biên Hoang Tập, ở đây không cần phải giấu giếm giấu giếm, có thể chơi thả giàn, vì vậy khí thế các đồ trường ở Biên Hoang Tập hưng thịnh thế nào không cần phải nói.

Dạ Oa Tử có bảy đồ trường, đều do các đại thế lực chủ trì, trước Phì Thủy, chỉ có duy nhất một gian đồ trường do Hán bang trực tiếp kinh doanh, hiện tại từ một gian biến thành hai, có thể thấy thế lực Hán bang đang bành trướng, khiến các bang hội còn lại càng đổ kỵ hơn.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đều là những thế lực mới quật khởi, cũng có dã tâm, đương nhiên không muốn thấy Hán bang cường mạnh. Dù là không có Yến Phi trở về, cũng khó lòng tránh khỏi một trường ác đấu.

Cùng với đồ trường hưng vượng, tiền trang áp điểm² cũng cực kỳ phát triển, đều là những sinh ý kiếm bộn tiền, ai ai cũng muốn dây máu ăn phần, còn về chuyện ai có thể chiếm được phần hơn, rõ ràng phải xem thực lực.

Ngoài các bang hội, các đại thương gia cũng không thể coi nhẹ, có tiền có thể xui khiến cả ma quỷ, có tiền là có thế, chỉ cần chịu kiếm tiền, tổ chức cả một đội quân cũng không phải là khó.

Yến Phi và Cao Ngạn bước vào cửa lớn của Hoàng Kim Oa, lập tức bị chú ý, người của Hán bang phụ trách đồ trường cố nhiên đề cao cảnh giác.

Khách chơi bạc nhận ra Yến Phi, đều biết tất sẽ có nhiệt náo.

Cao Ngạn ghé sát Yến Phi nói: "Ta chỉ còn ba nén hoàng kim, có thể đổi được lấy một trăm cái trù mã³, người có chắc hay không, nếu thua mất cả tài sản của ta, ngày mai chúng ta chỉ còn cách uống gió tây bắc".

Yến Phi cười nói: "Thua thì sao chứ? Người quen Kỷ Thiên Thiên của chúng ta tiền bạc phong phú, có thể chi viện vô hạn lượng cho chúng ta sao?".

Cao Ngạn than thở: "Nói thì như thế, nhưng mà truyền ngôn ra ngoài chúng ta phải ăn nhờ nữ nhân thì còn ra thể thống gì nữa? Há chẳng phải chúng ta đều biến thành một lũ mặt trắng sao? Con bà nó, nếu không nắm chắc thì đừng bắt ta mang hết tiền bạc ra cúng cho người khác, xưa nay ta vẫn không gặp may trên chiếu bạc".

Yến Phi cười: "Ta chỉ thuận theo khẩu khí của người mà nói thế thôi, mau đem đổi lấy thẻ cho ta! Con bà nó! Nếu ta không nắm chắc cả mười phần, có quỷ mới mò đến cái chỗ bát nháo này".

oOo

² Áp điểm: tiệm cầm đồ.

³ Trù mã: thẻ để đánh bạc thay tiền.

Kỷ Thiên Thiên mặc nam trang trông mới thật là không chê vào đâu được, my mục như vẽ, đẹp dễ oai vệ, thiên hạ lại có đức lang quân tuấn tú như vậy sao?

Tiểu Thi mặc nam trang vốn đã khiến bọn họ sáng mắt lên, so với Kỷ Thiên Thiên lập tức thấy có sự thua sút.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Có thể lên đường được chưa? Ui! Người ta cần mang tiền đi mua đồ!".

Lưu Dụ và Bàng Nghĩa đành chờ ở bên ngoài, Lưu Dụ nói: "Ở đây có nhiều đồ quý của Thiên Thiên, các huynh đệ của người có coi được không?".

Bàng Nghĩa nhẹ nhàng nói: "Bọn họ cũng không phải người lành, bọn trộm vặt sao qua được bọn họ. Hướng hồ đây là lãnh địa của Biên Hoang đệ nhất kiếm thủ, ai dám gan to mắt sáng đến đây liều mạng, ta bảo đảm...".

Nói chưa dứt lời, trong trướng có tiếng kêu thảng thốt của Kỷ Thiên Thiên.

Lưu Dụ và Bàng Nghĩa giật mình kinh hãi, chạy bổ vào trong.

Trên giường ngủ của Kỷ Thiên Thiên là chiếc hòm đã mở toang, Kỷ Thiên Thiên mặt đầy giận dữ ngồi bên cạnh, nhìn hai người, vừa bực bội vừa tức cười nói: "Toàn bộ vàng bạc không cánh mà bay rồi!".

Hai người đồng thời thất thanh: "Cái gì?".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Hơn ngàn lượng hoàng kim để hết trong cái rương sắt này, lại còn khóa kỹ, vậy mà vừa rồi ta mở khóa mở rương, phát giác không còn lấy nửa lượng, thật tức chết mất!".

Lưu Dụ không thể tin được: "Làm sao có thể thế được".

Bàng Nghĩa giận đến mức sát cơ trên song mục đại thịnh, giận dữ nói: "Là kẻ nào dám động thổ trên đầu thái tử, sao lại biết được trong rương có vàng?".

Lưu Dụ ngồi phệt xuống dưới thảm, trở lại bình tĩnh nói: "Muốn biết trong rương có vàng thì khó gì, chỉ cần ở bên quan sát, thấy chúng ta chỉ mang mỗi chiếc rương này vào trong trướng, là có thể suy ra bên trong có đồ quý".

Bàng Nghĩa đang nghiên cứu ổ khóa, nghe lời gật đầu nói: "Tên này hẳn là một tên trộm hạng nhất, muốn mở được ổ khóa kiên cố như thế này, nếu không có nghề thì không làm được đâu".

Tiếp đó nhìn Lưu Dụ, tiếp tục: "Điều ngạc nhiên là chúng ta không hề rời khỏi doanh trướng, đối phương làm sao có thể im hơi lặng tiếng mang gần ấy vàng đi mà không bị phát giác?".

Lưu Dụ vỗ đùi nói: "Mẹ nó! Biên Hoang thất công tử".

Hai người liên tỉnh ngộ, Biên Hoang thất công tử tới gây chuyện náo nhiệt là có mục đích khác, bọn chúng chẳng những biết Cao Ngạn và Yến Phi vắng mặt, mà còn biết rõ Kỷ Thiên Thiên phương giá tại đây, đích thị là vì muốn dẫn dụ chú ý của bọn họ, tạo thuận lợi cho thiết tặc hạ thủ. Chiêu này không thể nói là không tuyệt được.

Kỷ Thiên Thiên rốt cuộc cũng nổi giận, nhú mày nói: "Oan có đầu, nợ có chủ, đã biết Biên Hoang thất công tử có liên quan tới việc này, sao có thể để bọn chúng đứng ngoài chuyện này được?".

Bàng Nghĩa cười khổ: "Tệ là chúng ta ở Biên Hoang Tập chứ không phải là địa phương khác, muốn tìm bọn chúng tính sổ, tất phải có bằng có cứ, mới hợp quy củ giang hồ".

Lưu Dụ cười nói: Tiền tài là vật ngoại thân, chuyện này có thể từ từ thương lượng, dù sao đi nữa Yến Phi chắc có thể kiếm được một khoản kha khá ở chỗ Chúc lão đại, chúng ta tạm thời vẫn chưa đến nỗi khốn khổ về chuyện tài chính. Phải thế không?".

- o O o -